

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 468/2015-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 29. júla 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, prostredníctvom ktorej koná jej konateľ a advokát doc. JUDr. Branislav Fridrich, PhD., vedené pod sp. zn. Rvp 12476/2014, sp. zn. Rvp 12477/2014, sp. zn. Rvp 12478/2014, sp. zn. Rvp 12479/2014, sp. zn. Rvp 12480/2014, sp. zn. Rvp 12481/2014, sp. zn. Rvp 12482/2014, sp. zn. Rvp 12483/2014, sp. zn. Rvp 12484/2014 a sp. zn. Rvp 12485/2014 vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 740/2014 a jeho uznesením z 13. augusta 2014, sp. zn. 19 Co 532/2014 a uznesením z 21. augusta 2014, sp. zn. 4 Co 533/2014 a uznesením z 27. júna 2014, sp. zn. 17 Co 742/2014 a uznesením z 9. júla 2014, sp. zn. 4 Co 531/2014 a uznesením z 27. júna 2014, sp. zn. 4 Co 521/2014 a uznesením z 27. júna 2014, sp. zn. 4 Co 534/2014 a uznesením z 27. júna 2014, sp. zn. 19 Co 518/2014 a uznesením z 21. augusta 2014, sp. zn. 19 Co 574/2014 a uznesením z 30. júna 2014 a sp. zn. 5 Co 348/2014 z 2. júla 2014 a takto

rozhodol:

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 12476/2014, sp. zn. Rvp 12477/2014, sp. zn. Rvp 12478/2014, sp. zn. Rvp 12479/2014, sp. zn. Rvp 12480/2014, sp. zn. Rvp 12481/2014, sp. zn. Rvp 12482/2014, sp. zn. Rvp 12483/2014, sp. zn. Rvp 12484/2014 a sp. zn. Rvp 12485/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 12476/2014.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 25. septembra 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“; v citáciách aj „sťažovateľ“), vedené pod sp. zn. Rvp 12476/2014, sp. zn. Rvp 12477/2014, sp. zn. Rvp 12478/2014, sp. zn. Rvp 12479/2014, sp. zn. Rvp 12480/2014, sp. zn. Rvp 12481/2014, sp. zn. Rvp 12482/2014, sp. zn. Rvp 12483/2014, sp. zn. Rvp 12484/2014 a sp. zn. Rvp 12485/2014, ktorými namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 17 Co 740/2014 a jeho uznesením z 13. augusta 2014, sp. zn. 19 Co 532/2014 a uznesením z 21. augusta 2014, sp. zn. 4 Co 533/2014 a uznesením z 27. júna 2014, sp. zn. 17 Co 742/2014 a uznesením z 9. júla 2014, sp. zn. 4 Co 531/2014 a uznesením z 27. júna 2014, sp. zn. 4 Co 521/2014 a uznesením z 27. júna 2014, sp. zn. 4 Co 534/2014 a uznesením z 27. júna 2014, sp. zn. 19 Co 518/2014 a uznesením z 21. augusta 2014, sp. zn. 19 Co 574/2014 a uznesením z 30. júna 2014 a sp. zn. 5 Co 348/2014 z 2. júla 2014 (spolu ďalej len „napadnuté konania“ a „napadnuté uznesenia“).

Sťažovateľka v sťažnostiach okrem iného uviedla, že Okresný súd Bánovce nad Bebravou a Okresný súd Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresné súdy“) jej uzneseniami spisových značiek: Spr 405/2014 zo 14. mája 2014, Spr 118/2014 z 9. apríla 2014, Spr 1150/2013 z 9. apríla 2014, Spr 1042/2013 zo 14. mája 2014, Spr 93/2014 z 9. apríla 2014, Spr 552/2013 zo 7. apríla 2014, Spr 1150/2013 z 9. apríla 2014, Spr 634/2013 zo 7. apríla 2014, Spr 11/2014 zo 16. mája 2014 a Spr 625/2013 z 8. apríla 2014 (ďalej len „uznesenia okresných súdov“) uložili povinnosť zaplatiť súdny poplatok „... za spracovanie hromadného podania podľa položky č. 20b Sadzobníka súdnych poplatkov (príloha zákona č. 71/1992 Zb.).

Sťažovateľ s uložením povinnosti nesúhlasil, a preto podal proti rozhodnutiu odvolanie, kde uviedol všetky právne dôvody spochybňujúce právne závery okresného súdu a poukázal aj na konštantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky produkovanú vo veci povinnosti zaplatiť súdny poplatok.“.

O odvolaniach sťažovateľky rozhodol krajský súd napadnutými uzneseniami tak, že uznesenia okresných súdov o uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok potvrdil.

Sťažovateľka uviedla, že *„sa nemohla stotožniť s odôvodnením rozhodnutia súdu druhého stupňa a jeho právnymi závermi a to najmä preto, že tieto neprípustným spôsobom limitujú jeho základné práva tak, ako je to rozvedené nižšie v tejto sťažnosti“.*

Podľa názoru sťažovateľky okresné súdy a krajský súd postupom v napadnutých konaniach a napadnutými uzneseniami porušili „... jeho základné práva, konkrétne:

- 1) právo na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky;*
- 2) právo na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd;*
- 3) právo vlastníť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy;*
- 4) právo na pokojné užívanie majetku zaručené čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru;*

Tvrdíme, že Okresný súd Bánovce nad Bebravou a porušovateľ porušili právo sťažovateľa na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR ako aj jeho právo

na spravodlivý súdny proces zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru tým, že svoje rozhodnutie formulovali na základe nesprávneho právneho posúdenia veci a s použitím chybných aplikácií a interpretácií práva a osobitne aplikácie protiústavnej úpravy bez toho, aby vyvolali konanie na potvrdenie domnienky o ústavnosti, ktorá je však vyvrátiteľná rozhodnutím o abstraktnej kontrole ústavnosti.“.

Tvrdenie o porušení označených práv sťažovateľka odôvodňuje takto:

„... vôbec nie je zrejmé, ktoré podania súd vyhodnotil ako také, ktoré tvoria spoločne hromadné podanie... sťažovateľ nenavrhol súdu vykonať úkony. Podľa ust. § 1 zákona č. 71/1992 Zb. súdne poplatky sa vyberajú za jednotlivé úkony alebo konanie súdov, ak sa vykonávajú na návrh. Poplatky sa môžu vyberať aj za konanie a úkony vykonávané bez návrhu v prospech poplatníka, ale len ak je to v sadzobníku výslovne uvedené. V položke 20b nie je výslovne uvedené, že poplatok za spracovanie hromadného podania je možné vyberať bez návrhu poplatníka na vykonanie úkonu súdu... nie je zrejmé, prečo boli podania súdom vyhodnotené ako také, ktoré tvoria súčasť iných, viac než desiatich podaní podaných tým istým subjektom v ten istý deň... či spoplatnené podanie je vo vzťahu k skupine podaní (hromadnému podaniu) podaním v poradí desiatym alebo iným a či má byť alebo nemá byť spoplatnené... napadnuté uznesenie neobsahuje podstatnú náležitosť tohto druhu rozhodnutia a tým je odôvodnenie.“

Sťažovateľka ďalej v sťažnosti uvádza, že *„... porušovateľ alebo súd prvého stupňa, mali prerušiť konanie podľa ust. § 109 ods. 1 písm. b) OSP. Totižto všeobecne záväzný právny predpis, konkrétne položka č. 20b Sadzobníka súdnych poplatkov (príloha zákona č. 71/1992 Zb.), ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou. Porušovateľ, alebo súd prvého stupňa, mali v tomto prípade postúpiť návrh ústavnému súdu na zaujatie stanoviska. Porušovateľ pokračoval v konaní, aj keď mal zákonnú povinnosť podrobiť aplikovanú právnu úpravu kontrole ústavnosti“*, a opísala, v čom spočíva podľa jej názoru rozpor položky č. 20b Sadzobníka súdnych poplatkov [príloha zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a o poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) s ústavou.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd o jej sťažnostiach rozhodol nálezmi, v ktorých vysloví, že napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu (ďalej aj „predmetné konania a uznesenia krajského súdu“), bolo porušené jej základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, označené uznesenia krajského súdu zruší, veci vráti krajskému súdu na ďalšie konania a prizná jej primerané finančné zadostučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP.

Spríhliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovej časti tohto uznesenia, z ktorého je nepochybná právna a skutková súvislosť týchto sťažností, ako aj na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu

Sťažovateľka sťažnosťami namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutými uzneseniami krajského súdu, ktorými tento súd v odvolacom konaní potvrdil uznesenia súdov prvého stupňa o povinnosti sťažovateľky zaplatiť súdny poplatok, ako aj postupmi krajského súdu, ktoré predchádzali ich vydaniu.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistil, že sťažnosti sťažovateľky neobsahujú všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde, keďže nepredložila ústavnému súdu kópie právoplatných rozhodnutí krajského súdu, ktorých zrušenia sa domáha v petite.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konštatoval, že sťažnosti sťažovateľky, zastúpenej kvalifikovaným právnym zástupcom, neobsahujú všetky náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde napriek tomu, že sťažovateľka v uplynulých rokoch kvalifikovane iniciovala desaťtisíce konaní o sťažnostiach, teda jej musí byť zrejmé, aké náležitosti má sťažnosť obsahovať.

Navyše, v preskúvaných veciach je predmetom sporu zaplatenie súdneho poplatku v sumách od 17 € do 46 €, t. j. z hľadiska predmetu sporu ide v daných prípadoch o tzv. bagateľné veci. Za daných okolností už samotný predmet sporu v napadnutých konaniach zakladá z hľadiska doterajšej judikatúry ústavného súdu dôvod na odmietnutie sťažností už pri ich predbežnom prerokovaní. Ak totiž Občiansky súdny poriadok vylučuje u tzv. bagateľných vecí prieskum rozhodnutí vydaných druhostupňovými súdmi na základe uplatnenia mimoriadneho opravného prostriedku, bolo by proti logike pripustiť, aby ich prieskum bol automaticky posunutý do roviny ústavného súdnictva. Opodstatnenosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v takejto veci prichádza do úvahy iba v prípadoch extrémneho vybočenia zo štandardov, ktoré sú pre postupy zisťovania skutkového základu sporu a pre jeho právne posúdenie esenciálne (IV. ÚS 358/08).

Ústavný súd na tomto základe po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažností neprichádzalo už do úvahy rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v jej petitoch.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. júla 2015